

A woman with long dark hair, wearing a black turtleneck, is shown in profile against a textured, greyish background. The text is overlaid on the image.

JENNIFER
BROWNOVÁ

HATE LIST

Pro ni to byla jen
slova na papíře.
Pro něj cíle k odstranění...

FRAGMENT

HATE LIST

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer Brownová
HATE LIST

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HATE LIST

JENNIFER
BROWNOVÁ

FRAGMENT

České vydání © Albatros Media a.s., 2018
Translation © Kryštof Herold, 2018
Cover photos © Milos Vucicevic; P-fotography; Sasa Prudkov; Aleshyn_Andrei /
Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-3883-4
ISBN e-knihy 978-80-253-3945-9 (1. zveřejnění)

*Svět ještě uvidí, že je to jinak,
a bude moc rád, že může se přidat*

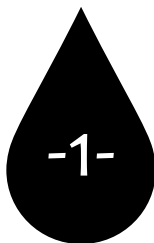
— NICKELBACK

ČÁST
PRVNÍ

[Z GARVINSKÉHO SUN-TRIBUNE, 3. KVĚTNA 2008,
REPORTÉRKA ANGELA DASHOVÁ]

Scénu z Garvinské střední školy, z jídelny známé také jako Kantýna, popisují vyšetřovatelé jako „pochmurnou“ a pracují nyní na identifikaci obětí střeleckého útoku, který se odehrál v pátek ráno.

„Na místě máme několik pracovních skupin, které se zaobírají všemi detaily,“ říká seržantka Pam Maroneová. „Postupně získáváme poměrně jasnou představu o tom, co se tam včera ráno dělo. Není to jednoduché. I některými zkušenými policisty to otřásl.“

Střelba začala, když se studenti připravovali na první hodinu, a zanechala po sobě nejméně šest mrtvých a nespočet dalších zraněných.

Poslední, koho domnělý střelec Nick Levil postřelil, než údajně obrátil zbraň proti sobě, byla šestnáctiletá Valerie Leftmanová.

Z těsné blízkosti ji zasáhl do stehna a její zranění si vyžádalo rozsáhlou operaci. Podle lékařů z Všeobecné nemocnice Garvin je nyní „v kritickém stavu“.

„Bylo tam hodně krve,“ sdělil reportérům na místě sanitář. „Musel ji zasáhnout přímo do tepny.“

„Má velké štěstí,“ potvrdila sestra z pohotovosti. „Její stav vypadá nadějně, ale jsme nadále velmi opatrní. Obzvláště kvůli tomu, že s ní chce mluvit tolik lidí.“

Svědectví z místa činu se různí. Někteří tvrdí, že Leftmanová je oběť, další ji mají za hrdinku, ale jiní prohlašují, že byla s Levilem zapletena do plánu postřílet a zabít studenty, kteří se jim zprotivili.

Studentce Jane Kellerové, která u střelby byla, se zásah Leftmanové zdál jako omyl. „Vypadalo to, že zakopla a spadla na něj nebo tak něco, ale jistá si nejsem,“ pověděla Kellerová na místě reportérům. „Vím jen, že chvíli nato bylo po všem. A díky tomu, že na něj spadla, mohlo několik lidí utéct.“

Policie však vedle omylu zvažuje i variantu, že postřelení Leftmanové byla nevydařená dvojitá sebevražda.

První zprávy naznačují, že Leftmanová s Levilem probírali sebevraždu poměrně dopodrobna a podle některých blízkých hovořili rovněž o vraždách, takže policie prověřuje, jestli se za střelbou na Garvinské střední neskrývá víc, než si původně myslela.

„Mluvili hodně o smrti,“ říká Mason Markum, blízký kamarád Leftmanové i Levila. „Nick o ní mluvil častěji než Valerie, ale i ona se někdy přidala. Všichni jsme si mysleli, že jen hrajou nějakou hru, ale nejspíš to bylo doopravdy. Nemůžu uvěřit, že to mysleli vážně. Ještě asi tři hodiny nazpátek jsem s Nickem mluvil, ale nic mi neřekl. Nic o tomhle.“

At' už bylo zranění Leftmanové úmyslné či nahodilé, vyšetřovatelé v podstatě nepochybují o tom, že Nick Levil chtěl po zmasakrování půltuctu garvinských středoškoláků spáchat sebevraždu.

„Podle svědků z místa činu si po zasažení Leftmanové namířil zbraň na hlavu a stiskl spoušť,“ vysvětluje Maroneová. Levil byl na místě mrtvý.

„Byla to úleva,“ vzpomíná Kellerová. „Několik lidí přímo zajásalo, což je podle mě trochu zvrácené. Ale asi chápu, proč to udělali. Bylo to vážně děsivé.“

Účast Leftmanové na střeleckém útoku garvinská policie prošetřuje. Vyjádření jejich příbuzných se nám získat nepodařilo a policisté zatím prozradili pouze to, že by si s ní „velmi rádi“ pohovořili.

* * *

Když jsem nereagovala ani na třetí zazvonění budíku, máma začala bušit na dveře, aby mě dostala z postele. Tak jako každé jiné ráno. Tohle ráno ale nebylo jako každé jiné. Tentokrát jsem se měla sebrat a začít se svým životem něco dělat. Jenže s mámami

už se to asi má tak, že zvyk je železná košile – když nezafunguje opakovaný budík, začnou tlouct a ječet bez ohledu na to, jaké ráno zrovna je.

Místo aby jen křičela, jí ale do hlasu začínal pronikat ten vystrašený, rozechvělý tón, který tam poslední dobou býval dost často. Tón, který prozrazoval, že neví, jestli jen dělám potíže, nebo se má chystat vytočit 911. „Valerie!“ naléhala. „Musíš vstávat! Ve škole jsou hodně shovívaví, že tě vezmou zase zpátky. Nepodělej si to hned první den!“

Jako bych snad měla radost, že se vracím do školy. Že znovu vkročím do těch strašidelných chodeb. Do Kantýny, kde se svět, jak jsem ho znala, rozpadl v květnu na padrť. Jako by se mi o tom místě nezdály každíčkou noc ohavné sny a nebudila jsem se zpacená, ubrečená, s naprostou úlevou, že jsem zase v bezpečí svého pokoje.

Ve škole se nedokázali rozhodnout, jestli jsem hrdinka, nebo padouch, ale asi jsem jim to ani neměla za zlé. Sama jsem s tím měla potíže. Byla jsem zloduch, který rozpohyboval plán, jak pokosit polovinu školy, nebo hrdinka, která se obětovala, aby zabíjení ukončila? Někdy jsem si připadala jako obojí. Jindy jako ani jedno. Bylo to všechno tak složité.

Školská rada pro mě na začátku léta chtěla uspořádat nějakou slavnost. Což byla šílenost. Nechtěla jsem být za hrdinku. Vůbec jsem nepřemýšlela, když jsem se vrhla mezi Nicka a Jessicu. Rozhodně jsem si nepomyslela: „Teď mám šanci zachránit holku, která se mi posmívá a říká mi Smrtonoško, a nechat se při tom zastřelit.“ Podle všeho to byl hrdinský čin, ale v mém případě... no, nikdo si nebyl tak docela jistý.

Na tu slavnost jsem odmítla jít. Mámě jsem řekla, že mě moc bolí noha a potřebuju se vyspat a beztak je to blbost. „Přesně tohle na naši školu sedí,“ pověděla jsem jí, „uspořádat něco tak totálně trapného. Takový hovadiny bych se nezúčastnila, ani kdyby mi zaplatili,“ dodala jsem.

Popravdě jsem se ale na tu slavnost bála jít. Bála jsem se setkáni se všemi těmi lidmi. Měla jsem strach, že všichni věří tomu, co o mně četli v novinách a viděli v televizi... že jsem vrah. Že jim to uvidím na očích – *Měla ses zabít tak jako on* –, i kdyby to neřekli nahlas. Nebo hůř, že ze mě udělají někoho odvážného a nesobec-kého, z čehož by mi bylo ještě strašněji než předtím, protože všechny ty lidi zabil můj kluk a já ho prý přesvědčila, že taky chci, aby bylo po nich. Nemluv o tom, že já byla ten idiot, co neměl potuchy, že se kluk, kterého jsem milovala, chystá vystřílet školu, i když mi o tom vykládal v podstatě každý den. Jenomže kdykoli jsem otevřela pusou, abych tyhle věci řekla mámě, vylezlo ze mě akorát: *Je to brozně trapný. Takový hovadiny bych se nezúčastnila, ani kdyby mi zaplatili. Zvyk je železná košile nejspíš pro každého.*

Ředitel Angerson nakonec radši přišel k nám domů. Seděl u jídelního stolu a bavil se s mámou o... já nevím... o Bohu, osudu, traumatu, to je fuk. Vyčkával, to jsem si jistá, až vyjdu z pokoje, usměju se a povím mu, jak jsem na svou školu pyšná a jak strašně ráda jsem posloužila jako lidská oběť za slečnu dokonalejší Jessicu Campbellovou. Možná taky čekal, že se omluvím. Což bych udělala, kdybych přišla na to jak. Jenže já zatím nevymyslela slova dost pádná pro něco tak náročného.

Když na mě Angerson čekal v kuchyni, pustila jsem si hudbu, zavrtala se pořádně do peřiny a nechala ho tam sedět. Ven jsem

nevylezla, ani když máma začala tlouct na dveře a „společenským“ hlasem mě prosila, ať jsem zdvořilá a jdu dolů.

„Valerie, prosím!“ sykla s hlavou prostrčenou pootevřenými dveřmi.

Neodpověděla jsem. Radši jsem si přetáhla peřinu přes hlavu. Ne že bych nechtěla. Prostě jsem to nedovedla. To by ale máma nikdy nepochopila. Ona to viděla tak, že čím víc lidí mi „odpustí“, tím míň provinile si mám připadat. Já to viděla... přesně naopak.

Po chvíli v okně probleskla přední světlá automobilu. Posadila jsem se a podívala se na příjezdovou cestu. Angerson odjížděl. Za pár minut mi máma znova zaklepala na dveře.

„Co je?“ řekla jsem.

Otevřela a vešla hrozně váhavě jako nějaký koloušek. Tvář měla celou červenou a skvrnitou a nos úplně ucpaný. V ruce držela nějakou přitroublou medaili a dopis s „poděkováním“ od školního okrsku.

„Neviní tě,“ vysvětlovala. „Chtějí, abys to věděla. Chtějí, aby ses vrátila. Moc si váží toho, cos udělala.“ Vrazila mi medaili a dopis do rukou. Pohlédla jsem na něj a všimla si, že ho podepsalo jen asi deset profesorů. Všimla jsem si, že Kline mezi nimi samozřejmě není. Asi po milionté mě hrozně hryzlo svědomí: Kline byl přesně ten typ profesora, který by takový dopis podepsal. Jenže nemohl, protože byl mrtvý.

Minutu jsme na sebe zíraly. Věděla jsem, že u mě máma pátrá po nějakých známkách vděku. Po pochopení, že když škola jde dál, možná bych taky mohla. Možná my všichni.

„Ehm, jo, mami,“ vysoukala jsem ze sebe. Medaili a dopis jsem jí zase vrátila. „To je... skvělý.“ Pokusila jsem se ze sebe

vymáčknot úsměv, abych ji uklidnila, ale došlo mi, že to nedokážu. Co když ještě nechci jít dál? Co když mi ta medaile připomíná, že kluk, kterému jsem na tomhle světě věřila nejvíc, postřílel lidi, postřílel mě, zastřelil sebe? Proč nechápe, že přijmout „poděkování“ od školy je pro mě v tomhle světle bolestivé? Jako by vděčnost byla jediná emoce, kterou bych teď měla být schopná cítit. Vděčnost, že žiju. Vděčnost, že mi odpustili. Vděčnost, že uznali, že jsem ostatním garvinským studentům zachránila život.

Popravdě jsem v sobě většinu času vděk najít nedokázala, ať jsem se snažila sebevíc. Většinu času jsem ani nedovedla přesně popsat, jak se cítím. Někdy smutná, někdy uvolněná, někdy zmatená, někdy nepochopená. A častokrát našťvaná. A co je horší, nevěděla jsem, na koho jsem našťvaná nejvíc: na sebe, na Nicka, na rodiče, na školu, na celý svět. A pak tu byl vztek, z něhož jsem měla vůbec nejhorší pocit: vztek na zemřelé studenty.

„Val,“ naléhala očima.

„Ne, fakt,“ řekla jsem. „Je to super. Jsem jenom šíleně unavená, mami. Ta noha...“

Vtiskla jsem hlavu hlouběji do polštáře a schoulila se zase pod přikrývkou.

Máma sklopila hlavu a shrbená odešla z pokoje. Bylo mi jasné, že až příště půjdeme k doktoru Hielerovi, bude se ho snažit zbucovat ohledně méj „reakce“. Úplně vidím, jak sedí v tom svém křesle: „Takže, Val, měli bychom si asi promluvit o té medaili...“

Vím, že máma pak medaili i dopis uložila do vzpomínkové krabičky ke všem ostatním dětským krámům, které za ty roky

nashromáždila. Výkresy ze školky, vysvědčení ze sedmé třídy, dopis od školy s poděkováním, že jsem zastavila střelecký útok. Mámě přišlo, že k sobě tyhle věci nějak patří.

Dávala takhle najevo svou nezlomnou naději. Naději, že jednoho dne budu zase „v pořádku“, i když si nejspíš ani nepamatovala, kdy naposled jsem „v pořádku“ byla. Když nad tím tak přemýšlím, tak si to nepamatuju ani já. Bylo to před střelbou? Předtím, než do Nickova života vstoupil Jeremy? Předtím, než se táta s mámou začali nesnášet a já začala hledat někoho, něco, co mě z toho neštěstí vytáhne? Tehdy, když jsem ještě měla rovnátka a nosila pastelové svetry a poslouchala hitparádu a myslela si, že život bude jednoduchý?

Budík se rozezněl nanovo, a když jsem po něm hrábla, srazila jsem ho omylem na zem.

„Valerie, dělej!“ zakřičela. Představovala jsem si ji s telefonem v ruce, s prstem nachystaným na devítce. „Škola začíná za hodinu. Vzbud' se!“

Ovinula jsem se okolo polštáře a civěla na koně vytištěné na tapetě. Odmalička, kdykoli jsem se dostala do potíží, jsem si lehala na postel a zírala na ty koně a představovala si, jak na jednoho z nich naskakuju a odjíždím pryč. Jedu, jedu, jedu, vlasy plavou za mnou, kuň se nikdy neunaví, nevyhladoví a já na světě nikdy nepotkám jinou duši. Otevírají se přede mnou nekonečné možnosti.

Teď ti koně vypadali jen jako mizerné malůvky na dětské tapetě. Nikam mě neodvezli. Nemohli. Já to věděla a připadalo mi to moc smutné. Jako by můj život byl jenom velký pitomý sen.

Od kliky u dveří jsem zaslechla cvakání a zaúpěla jsem. No jasně – klíč. Nějak se stalo, že doktor Hieler, který mi většinou jednoznačně stranil, dal mámě svolení použít klíč a vlézt mi do pokoje, kdy se jí zachce. *Jen pro případ*, že jo. *Jako pojistku*, že jo. *Je tu ta otázka sebevraždy*, že jo. Takže kdykoli jsem jí teď neodpověděla na zaklepání, vlezla prostě dovnitř, s telefonem v ruce, jen pro případ, že by vešla a já ležela v kaluži žiletek a krve na svém koberečku ve tvaru sedmikrásky.

Sledovala jsem pohyb kliky. Nic než sledovat to z polštáře jsem dělat nemohla. Vplížila se. Měla jsem pravdu. V ruce měla telefon.

„Už ses probudila, to je fajn,“ řekla. Usmála se a přispěchala k oknu. Zvedla ruku a roztáhla žaluzie. Zamžourala jsem v brzkém ranním sluníčku.

„Ty máš kostýmek,“ podivila jsem se a zakryla si oči předloktím.

Volnou rukou sjela dolů a uhladila si u stehů sukni velbloudí barvy. Váhavě, jako by se vyšňořila prvně v životě. Chvilku vypadala stejně nejistě jako já, až mi jí bylo líto.

„Jo,“ odpověděla a stejnou rukou se poplácala vzadu po vlasech. „Víš, říkala jsem si, že když jdeš zpátky do školy, měla bych se zkusit vrátit naplno do práce.“

S trochou námahy jsem se posadila. Vlasy mi přišly vzadu nějak splácnuté z toho, jak jsem dlouho ležela, a v noze mě trošku píchalo. Nepřítomně jsem si pod příkrývkou promnula důlek ve stehnu. „První den, co jdu školy?“

Přišla ke mně ve velbloudích podpatcích vysokým krokem přes hromadu špinavého prádla. „No... jo. Už je to několik měsíců.“

Hieler si myslí, že se klidně můžu vrátit. A po škole tě přijdu vyzvednout.“ Sedla si na kraj postele a pohladila mě po vlasech. „Ty to zvládneš.“

„Jak si můžeš bejt tak jistá?“ zeptala jsem se. „Jak víš, že budu v pohodě? Nemůžeš to vědět. V květnu jsem nebyla v pořádku a tys to nevěděla.“ Vyškrábala jsem se z postele. Měla jsem staženou hrud' a bylo mi do breku.

Seděla tam, telefon pevně sevřený v ruce. „Prostě to vím, Valerie. Ten den už se nikdy nebude opakovat, zlatíčko. Nick... je pryč. Nerozčiluj se prosím...“

Pozdě. Už jsem se rozčílila. Čím déle seděla na posteli a hladila mě po vlasech, jako když jsem byla malá, a cítila jsem voňavku, kterou jsem měla zafixovanou jako „pracovní parfém“, tím reálnější to bylo. Vracím se do školy.

„Všichni jsme se shodli, že to takhle bude nejlepší, Valerie, pamatuješ?“ připomínala. „Seděli jsme v Hielerově ordinaci a došli jsme k tomu, že únik pro naši rodinu není dobrá volba. Souhlasila jsi. Říkala jsi, že nechceš, aby kvůli tomu, co se stalo, utrpěl Frankie. A táta má firmu... Nechat ji a začít úplně od začátku by pro nás bylo finančně náročný...“ pokrčila rameny a zavrtěla hlavou.

„Mami,“ začala jsem, ale nenapadlo mě, jak se dobře ohradit. Měla pravdu. To já říkala, že Frankie by neměl opouštět své kamarády. Že jen proto, že je můj brácha, by se neměl stěhovat do jiného města, do jiné školy. Že táta, který navztekanež zatnul čelist pokaždé, když někdo vytáhl možnost, že by se naše rodina měla stěhovat do nového města, by neměl rozjíždět novou právnickou firmu, když tolik dřel, aby vybudoval tu současnou. Že

bych neměla trčet doma s doučovatelkou nebo hůř, přestoupit v posledním ročníku někam jinam. Že ať se propadnu do země, jestli se odsud vytratím jako zločinec, když jsem nic špatného neudělala.

„Stejně celej svět ví, kdo jsem,“ řekla jsem tehdy u Hielera a přejela špičkami prstů po gauči. „Stejně bych nenašla školu, kde o mně nikdo neslyšel. Umíte si představit, jakěj bych byla na nový škole vyvrhel? V Garvinu aspoň vím, co čekat. Kdybych odsud navíc zdrhla, každěj by si byl ještě víc jistěj, že jsem vinná.“

„Nebude to lehké,“ varoval doktor. „Budeš čelit spoustě démonů.“

Pokrčila jsem rameny. „Ještě nějaký novinky? Poradím si.“

„Uřčitě?“ zeptal se mě s očima skepticky přimhouřenýma.

Přikývla jsem. „Není fér, že bych měla odejít. Zvládnou to. Když to bude zlý, vždycky můžu přestoupit na konci pololetí. Ale já to dám. Nebojím se.“

Jenže to bylo tehdy, když se před námi ještě rozprostíralo ne-skutečně dlouhé léto. Když byl „návrat“ jen myšlenka, ne skutečnost. Té myšlence jsem věřila. Neprovinila jsem se ničím jiným než láskou k Nickovi a nenávistí k lidem, kteří nás trýznili, a nepřicházelo v úvahu, abych se odplazila a ukryla před těmi, kdo si myslí, že jsem vinna z něčeho dalšího. Ale když teď došlo na uvedení myšlenky v praxi, nejen že jsem se bála, byla jsem zděšená.

„Celé léto sis to mohla rozmyslet,“ kárala mě máma a dál seděla na posteli.

Sklapla jsem a otočila se k prádelníku. Popadla jsem čisté kalhotky a podprsenku a z nepořádku na zemi jsem vytáhla nějaké džíný a tričko. „Fajn. Přichystám se,“ řekla jsem.

Nemůžu říct, že se v tu chvíli usmála. Udělala něco, co bylo jako úsměv, ale vypadalo to malinko bolestivě. Několikrát se naprázdno zhoupla směrem ke dveřím, asi než usoudila, že to je dobré rozhodnutí, a pak vyrazila, s telefonem sevřeným v obou rukách. Napadlo mě, jestli si ten telefon nevezme omylem i do práce, s palcem pořád na devítce.

„Bezva. Počkám na tebe dole.“

Oblékla jsem se, halabala na sebe natáhla pomačkané džíny a tričko. Bylo mi fuk, jak to vypadá. Ne že by mě dobré oblečení mohlo nějak utěšit nebo udělat nenápadnější. Odpajdala jsem do koupelny a pročísla si kartáčem vlasy, které jsem si asi tak čtyři dny nemyla. Ani s make-upem jsem se neobtěžovala. Pořádně jsem nevěděla, kde ho mám. Na moc tancovačkách jsem v létě fakt nebyla. Většinu času jsem nemohla ani chodit.

Nazula jsem si plátěnky a čapla batoh – nový, máma ho koupila před pár dny a pak ležel prázdný přesně tam, kde ho nechala, dokud nakonec sama nepřišla a nenaplnila ho věcmi do školy. Starý batoh – ten zakrvácený – nejspíš skončil v odpadcích vedle Nickova trička s kapelou Flogging Molly, které našla u mě ve skříni a vyhodila, když jsem trčela v nemocnici. Brečela jsem a řekla jí, že je pizda, když jsem dorazila domů a zjistila, že tričko zmizelo. Vůbec to nechápala – to tričko nepatřilo vrahovi Nickovi. Patřilo Nickovi, který mě překvapil lístky na Flogging Molly, když měli přijet do města. Nickovi, který mě ochotně vzal na ramena, když zpívali „Factory Girls“. Nickovi, kterého napadlo, že se složíme na jedno tričko a budeme ho mít dohromady. Nickovi, který to tričko měl cestou domů, potom ho sundal a dal mi ho a nikdy ho nechtěl zpátky.

Tvrdila, že vyhodit to triko, jí taky poradil Hieler, ale tomu jsem nevěřila. Někdy jsem měla pocit, že na něj hází všechno, co ji napadne, abych to neřešila. Hieler by chápal, že to tričko nepatřilo vrahovi Nickovi. Vždyť já ani nevěděla, kdo vrah Nick je. Hieler tomu rozuměl.

Když jsem se celá oblékla, pocítila jsem, že jsem příliš nervózní na to, abych to zvládla. Nohy mi připadaly tak slabé, že by mě nedostaly snad ani za dveře, a zátylek mi pokryla tenká vrstva potu. Nemohla jsem jít. Nemohla jsem čelit těm lidem, těm místům. Nebyla jsem zkrátka dost silná.

Roztřesenýma rukama jsem z kapsy vylovila telefon a vytočila doktorův mobil. Zvedl to po prvním zazvonění.

„Promiňte, že ruším,“ začala jsem a zanořila se do postele.

„Kdepak. Říkal jsem, ať zavoláš. Pamatuješ? Čekal jsem na to.“

„Myslím, že to nedokážu,“ řekla jsem. „Nejsem připravená. Myslím, že nikdy nebudu připravená. Asi to byl špatnej nápad –“

„Val, to stačí,“ přerušil mě. „Ty to dokážeš. Jsi připravená. Probrali jsme to. Bude to těžké, ale ty si poradíš. Za posledních pár měsíců sis poradila s mnohem těžšími věcmi, nemám pravdu? Jsi hodně silná.“

Z očí mi vytryskly slzy, setřela jsem je palcem.

„Soustřeď se na přítomný okamžik,“ pokračoval. „Nic si nepřekrucuj. Vnímej realitu, ano? Až odpoledne dorazíš domů, zavolej mi. Řeknu Stephanii, ať tě přepojí, i kdybych měl zrovna pacienta, platí?“

„Platí.“

„A kdyby sis potřebovala promluvit během dne...“

„Já vím, můžu zavolat.“

„A pamatuješ, co jsme si říkali? I když zvládneš jen půl dne, už je to vítězství, vid’?“

„Máma jde zpátky do práce. Na celý den.“

„Protože ti věří. Ale přijde dřív, když ji budeš potřebovat. Podle mě to ale nebude nutné. A ty přece víš, že mám vždycky pravdu.“ V jeho hlase byl slyšet úsměv.

Uchechtla jsem se a popotáhla jsem. Znovu jsem si otřela oči. „Dobře. Když myslíte. Musím končit.“

„Povedeš si skvěle.“

„To doufám.“

„Já to vím. A pamatuj, co jsme si říkali: když se nezadaří, vždycky můžeš po tomhle pololetí přestoupit. To je kolik? Sedmdesát pět dní nebo tak nějak?“

„Osmdesát tři,“ odpověděla jsem.

„Vidíš? Bude to hračka. Máš na to. Ozvi se pak.“

„Ozvu se.“

Zavěsila jsem a sebrala batoh. Rozešla jsem se ke dveřím, ale zarazila se. Něco mi chybělo. Sáhla jsem pod vrchní šuplík prádelníku a šmátrala tam, dokud jsem ji nenašla, zastrčenou do rámu zásuvky, mimo dosah máminých radarů. Vytáhla jsem ji a asi po milionté si ji prohlédla.

Byla to fotka mě a Nicka u jezera Blue Lake poslední den školy ve druháku. Držel pivo a já se strašně moc smála – přísahám, že byste mi na té fotce viděli až na mandle. Seděli jsme na obrovském kameni hned vedle jezera. Myslím, že to fotil Mason. Za nic na světě jsem si nemohla vzpomenout, co mě tak rozesmálo, a bylo jedno, kolik nocí jsem probděla, abych si to vybavila.

Vypadali jsme tak šťastní. A byli jsme. Ať už v e-mailech, dopisech na rozloučenou a v Hate listu, na seznamu, kam jsme psali všechno, co jsme nesnášeli, stálo cokoli. Byli jsme šťastní.

Prstem jsem se na snímku dotkla rozesmáté Nickovy tváře. Pořád jsem ho slyšela jasně a zřetelně. Pořád jsem slyšela, jak mě jako vážný Nick zve na rande, troufale a našťavaně, romanticky a nesměle zároveň.

„Val,“ řekl, slezl z kamene a sehnul se pro láhev piva. Volnou rukou sebral placák, popošel pár kroků dopředu a poslal ho skákat žabky po jezeře. Skočil jednou, dvakrát, třikrát, než se potopil a zůstal ve vodě. Někde z lesa se zasmála Stacey. Hned po ní se zasmál Duce. Začínalo se stmívat a někde nalevo ode mě zaskřehotala žába. „Přemejšlíš někdy, že bys všechno nechala plavat?“

Přitáhla jsem si paty výš na kámen a chytla se za kolena. Vzpomněla jsem si na hádku mámy s tátou z předešlé noci. Na mámin hlas, jak z obýváku putuje po schodech nahoru, slova nejasná, tón jedovatý. Na tátu, jak kolem půlnoci odchází a tiše za sebou zavírá dveře. „Jako že bych utekla? Rozhodně.“

Nick byl dlouho zticha. Sebral další kámen a poslal ho po jezeře. Dvakrát skočil a ponořil se. „Jasně,“ řekl. „Nebo že bys sjela z útesu, ani se neohlídla, víš co.“

Hleděla jsem na zapadající slunce a uvažovala nad tím. „Jo,“ připustila jsem. „To se honí hlavou každému. Přesně jako v Thelme a Louise.“

Otočil se a zvláště se usmál, pak do sebe kopl zbytek piva a láhev upustil na zem. „To jsem neviděl,“ utrousil. A pak řekl: „Pamatuješ, jak jsme loni v prváku na angličtině četli Romea a Julii?“

„Jo.“

Naklonil se ke mně. „Myslíš, že bysme mohli bejt jako oni?“

Pokrčila jsem nos. „Nevím. Asi jo. Jasně.“

Zase se otočil a zíral na jezero. „Jo, to bysme mohli. Fakticky bysme mohli. Uvažujeme podobně.“

Stoupla jsem si a vzadu si oprášila stehna, plná dolíčků od povrchu kamene, na kterém jsme seděli. „Zveš mě na rande?“

Otočil se, přivrával ke mně a vzal mě okolo pasu. Nadzvedl mě, až se mi nohy rozkývaly nad zemí, a nemohla jsem si pomoci – vypískla jsem a začala se chechtat. Políbil mě, a jak jsme se na sebe tiskli, tělem mi proběhlo elektrické mravenčení až k prstům na nohou. Přišlo mi, že jsem čekala celou věčnost, až tohle udělá. „Odmítla bys, kdybych tě pozval?“ zeptal se.

„Jasně že ne, Romeo,“ opáčila jsem a taky ho políbila.

„V tom případě tě asi zvu, Julie,“ řekl a přísahám, že když jsem se na fotce dotkla jeho tváře, znovu jsem to uslyšela. Cítila jsem, že je se mnou v pokoji. V květnu se v očích světa stal sice zrůdou, ale v mých očích byl pořád ten kluk, který mě držel nad zemí, líbal mě a říkal mi Julie.

Zandala jsem si fotku do zadní kapsy. „Zbývá osmdesát tři dny,“ pronesla jsem nahlas, zhluboka se nadechla a zamířila dolů.

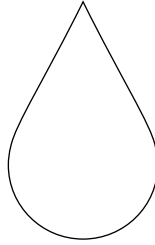
2. KVĚTNA 2008

6:32 hod.

„Uvidíme se v Kantýně?“

Zacvrlikal mi mobil, ale popadla jsem ho dřív, než ho zaslechla máma nebo Frankie nebo – Bože, chraň – táta. Bylo ještě brzo a venku šero. Jedno z těch rán, do nichž se ztěžka probouzí. Letní prázdniny byly za rohem a ty u nás znamenaly tři měsíce vyspávání bez nutnosti snášet Garvinku. Ne že bych školu nenáviděla nebo tak, ale v autobusu se do mě vždycky navážela Christy Bruterová a kvůli testu, na který jsem se zapomněla naučit, jsem měla čtyřku z fyziky a závěrečky měly být letos masakr.

Nick toho poslední dobou moc nenamluvil. Dokonce se už dva dny neukázal ve škole, neustále mi posílal esemesky a ptal se na „debily ze třídy“ nebo „tlustý krávy na těláku“ nebo „toho zrádce McNeala“.

Poslední měsíc trávil čas s jedním Jeremym, a každým dnem jako by se ode mě víc a víc vzdaloval. Bála jsem se, že se se mnou

rozejde, a tak jsem dělala, že mi vůbec nevadí, že se už skoro nevidáme. Nechtěla jsem na něj tlačit – byl teď dost náladový a já se nechtěla hádat. Neptala jsem se ho, co dělá ty dny, kdy se neukáže, jen jsem mu odepisovala, že „debily ze třídy by to chtělo vymáchat ve formaldehydu“ a že „ty krávy nesnáším“ a že „McNeal má kliku, že nemám bouchačku“. Ta poslední zpráva se mi ještě měla vymstít. Vlastně všechny. Ale ta poslední... ještě dlouho jsem pak při každém pomyslení na ni zracela. A tři hodiny jsem si kvůli ní musela povídat s detektivem Panzellou. A táta se na mě už navždycky díval jinak, jako bych hluboko uvnitř byla nějaká zrůda a on to prokoukl.

Jeremy byl trochu starší – bylo mu nějak kolem jednadvaceti – a na Garvince odmaturoval už před pár lety. Na vysokou nešel. Práci neměl. Z toho, co jsem věděla, to vypadalo, že Jeremy akorát mlátí svou holku, hulí ve svém brlohu a celý den kouká na animáky. Dokud nepotkal Nicka. To se pak přestal koukat na animáky, začal hulit s ním a holku mlátil jen ty noci, kdy nebyl u Nicka v garáži, kde hrál na bicí a byl tak zkouřený, že si na ni ani nevzpomněl. Když jsem se tam výjimečně vyskytla ve stejnou chvíli jako Jeremy, Nick byl úplně jiný člověk. Někdo, koho jsem vůbec nepoznávala.

Dlouho jsem si myslela, že jsem možná Nicka nikdy doopravdy neznala. Možná, že když jsem se s Nickem u něj ve sklepě koukala na telku nebo když jsme jeden druhého házeli do bazénu a smáli se, vůbec jsem neviděla opravdového Nicka. Že se opravdový Nick – ten bezcitný a sobecký – ukazoval, když se objevil Jeremy.

O ženských, které byly úplně slepé a přehlížely všechny příznaky toho, že je jejich muž nějaký úchyl nebo monstrum, jsem

slyšela, ale za nic na světě byste mě nepřesvědčili, že patřím mezi ně. Když tam Jeremy nebyl... když jsem byla jen sama s Nickem a zadívala jsem se mu do očí... věděla jsem, co vidím, a bylo to dobré. On byl dobrý. Někdy míval hnusné vtipy – jako my všichni –, ale to nikdy nebylo myšlené vážně. Někdy mi proto dává smysl, že Nickovi ten nápad na vystřílení školy nasadil do hlavy Jeremy. Ne já. Jeremy. To on je ten špatný. To on.

Vzala jsem mobil a strčila ho pod peřinu, kde jsem se pomalu probouzela a uvědomovala si, že musím přežít další školní den.

„Haló?“

„Čau, kotě.“ Nickův hlas zněl tence, skoro přiškrčeně, ale v tu chvíli jsem si myslela, že je to proto, že je tak brzo a Nick teď skoro nikdy brzo nevstával.

„Čau,“ zašeptala jsem. „Jdeš dneska pro změnu do školy?“

Zasmál se. Zněl vážně šťastně. „Jo. Jeremy mě sveze.“

S trochou námahy jsem se posadila. „Super. Stacey se na tebe včera ptala. Prej tě viděla, jak jedeš s Jeremym k Blue Lake.“ Ve vzduchu jsem nechala viset nevyslovenou otázku.

„Jó.“ Uslyšela jsem cvaknutí zapalovače a zašustění cigaretového papírku. Vydechl. „Měli jsme tam něco na práci.“

„Jako třeba...?“

Neodpověděl. Ozval se jen zvuk hořící cigarety a pozvolný výdech.

Zaplavilo mě zklamání. Nechtěl mi to říct. Tohle chování jsem nesnášela. Dřív přede mnou nic netajil. Vždycky jsme se o všem bavili, i o složitých věcech jako o manželstvích našich rodičů a přezdívkách, které nám dávali spolužáci, a o tom, jak si někdy připadáme nicotně. Huř než nicotně.

Skoro jsem přitlačila a řekla, že to chci vědět, že si zasloužím to vědět, ale radši jsem se rozhodla změnit téma – jestli jsem ho konečně měla vidět, nechtěla jsem ten čas promarnit hádkou. „Hele, mám pár jmen na seznam,“ řekla jsem.

„Koho?“

Špičkami prstů jsem si promnula koutky očí. „Lidi, co furt říkají ‚promiň‘. Reklamy na fast foody. A Jessicu Campbellovou.“ *Jeremyho*, chtěla jsem dodat, ale rozmyslela jsem si to.

„Ta blondatá vychrtlice, co chodí s Jakem Diehlem?“

„Jojo, ale Jake je v pohodě. Je to teda trochu panák, ale rozhodně ne tak otravný jako ona. Včera jsem na hodině úplně vypnula a asi jsem koukala jejím směrem. Najednou na mě čučí a povídá: ‚Na co koukáš, Smrtonoško?‘ a pak se tak zamračila a zakoulela očima a řekla: ‚Hej, hled’ si svýho,‘ a já na ni: ‚Víš, mně je u prdele, o čem se bavíte,‘ a ona: ‚Neměla bys zajít na pohřeb?‘ a pak se její příblybý kámošky začaly smát, jako by byla kdovíjak vtipná komediantka. Taková kráva to je.“

„Jo, to máš recht.“ Zakašlal. Zaslechla jsem šustění, jako když se listuje papíry, a představila si, jak Nick sedí na matraci a zapisuje do našeho společného červeného kroužkového sešitu. „Všechny ty bloncky by měly zmizet.“

Tehdy jsem se zasmála. Bylo to legrační. Souhlasila jsem. Minimálně jsem řekla, že jo. Fajn, vážně mi přišlo, že má pravdu. Nepřipadala jsem si jako strašný člověk, ale smála jsem se, protože ony byly podle mě strašné. Zasloužily si to.

„Přesně, jejich rodiče by je měli přejet těma svejma bavorákama,“ odtušila jsem.

„Taky jsem na seznam přidal tamtu Chelle.“

„Bezva. Furt kecá o tom, jak hraje za školu. Nevím, co má za problém.“

„Jo, no.“

Chvilí jsme tiše seděli. Netuším, co se Nickovi honilo hlavou. Tehdy mi to ticho přišlo jako nějaký nevyslovený souhlas, jako bychom mluvili ve stejný okamžik, na stejné vlnové délce, ale bez dechu. Jenže teď už vím, že to byl jen jeden z těch „úsudků“, o kterých mi pořád vykládá doktor Hieler. Lidi to dělají neustále: myslí si, že „vědí“, co se odehrává v hlavě někomu jinému. To ale nejde. A myslet si opak je chyba. Fakt velká chyba. Může vám klidně zničit život, když si nedáte pozor.

V pozadí jsem zaslechla zahuhňání. „Musím jít,“ řekl Nick. „Musíme vzít Jeremyho děcko do školky. Jeho holka s tím hrozně prudí. Uvidíme se v Kantýně?“

„Jasně. Řeknu Stacey, ať nám podrží místo.“

„Super.“

„Miluju tě.“

„Já tebe taky, zlato.“

S úsměvem jsem zavěsila. Možná se jeho trápení vyřešilo. Možná už měl plné zuby Jeremyho a Jeremyho dítěte a Jeremyho animáků a Jeremyho hulení. Možná ho přemluvím, ať se mnou místo oběda vyrazí přes dálnici na sendvič ke Caseyemu. Jen my dva. Jako za starých časů. Sedneme si na betonovou zídku v dělicím pásu dálnice, budeme ze sendvičů vyndávat cibuli a dávat si hudební hádanky, opření o rameno toho druhého, s rozhoupanýma nohama.

Skočila jsem si do sprchy, aniž bych se obtěžovala rozsvítit. Obklopená párou jsem stála v temnotě a doufala, že mi třeba

Nick dneska přinese něco pěkného. To mu celkem šlo – ukázat se ve škole s rúží, kterou koupil na benzínce, zastrčit mi o přestávce do skříňky tyčinku nebo vložit vzkaz do sešitu, když jsem se nedívala. Když Nick chtěl, uměl být zatraceně romantický.

Vylezla jsem ze sprchy a osušila se. S vlasy a očními linkami jsem si dala obzvlášť záležet a vzala jsem si na sebe černou džínovou minisukni a oblíbené černobílé punčocháče s dírou na koleni. Nohy jsem nasoukala do ponožek a plátěnek a popadla jsem batoh.

V kuchyni u stolu jedl můj brácha Frankie cereálie. Vlasy měl do špiček a vypadal jako dítě z reklamy na sušenky: perfektně načesaný skejťák. Frankiemu bylo čtrnáct a všechno měl na háku. Považoval se tak trochu za módního experta a vždycky se oblékl tak stylově, že vypadal, jako by ho vystrihli z katalogu. Byli jsme si blízcí, ačkoli jsme trávili čas s úplně jinými lidmi a pod slovem „cool“ jsme si oba představovali něco dost jiného. Někdy uměl být otravný, ale většinu času to byl celkem fajn mladší brácha.

Na stole měl vedle sebe otevřenou učebnici dějin USA a hořečně čmáral po papíru vytrženém ze sešitu a zastavil se, jen když si chtěl čas od času nacpat pusu cereáliemi.

„Ty dneska natáčíš reklamu na gel na vlasy?“ zeptala jsem se a cestou mu drkla bokem do židle.

„Cože?“ ohradil se a přejel si dlaní po špicích. „Dámy to zbožňují.“

Protočila jsem panenky a usmála se. „Je mi to jasný. Táta už šel?“

Rozchroupal další cereálie a vrátil se k psaní. „Jo,“ řekl s plnou pusou. „Odešel před pár minutama.“

Z mrazáku jsem vyndala vafi a šoupla ji do topinkovače.

„Koukám, že jsi včera večer měl moc práce ‚s dámami‘, místo aby sis udělal úkol,“ pošťouchla jsem ho a naklonila se přes něj, abych si přečetla, co píše. „Co přesně si ženy... za časů občanské války ... myslely o nadbytku gelu na vlasy?“

„Neštví,“ štouchl mě loktem. „Až do půlnoci jsem mluvil s Tinou. Musím tohle dodělat. Máma se zblázní, jestli z dějáku dostanu další trojku. Zase mi sebere mobil.“

„Oukej, oukej,“ řekla jsem. „Nechám tě bejt. Rozhodně nemám v úmyslu bránit vám s Tinou ve strhující romanci po telefonu.“ Vafle vyskočila z topinkovače a já ji vzala do ruky. Hned jsem si ukousla. „Když je řeč o mámě, veze tě zas dneska?“

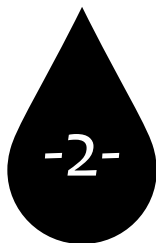
Přikývl. Máma Frankieho vozila do školy každý den cestou do práce. Díky tomu míval ráno pár minut navíc, což bych asi taky ocenila. Ale jelikož bych pak musela sedět metr od mámy a každé ráno poslouchat, že moje „vlasy vypadají otřesně“ a moje „sukně je moc krátká“ a „Proč si tak pěkná holka jako ty kazí vzhled vším tím make-upem a barvou na vlasy?“, upřednostňovala jsem postávání u obrubníku a čekání na odvoz autobusem plným trapáků. A to už o něčem vypovídá.

Koukla jsem na hodiny na varné desce. Autobus měl přijet každou chvilku. Dala jsem si batoh na rameno a ukousla z vafle další sousto.

„Vyrážím,“ řekla jsem a zamířila ke dveřím. „Hodně štěstí s úkolem.“

„Měj se,“ zavolal za mnou, když jsem vycházela na verandu a zavírala za sebou dveře.

Vzduch byl svěžejší než obvykle – jako by se na nás místo jara chystala vletět zima. Jako by se přes den už vůbec nemělo oteplít.

[Z GARVINSKÉHO SUN-TRIBUNE, 3. KVĚTNA 2008,
REPORTÉRKA ANGELA DASHOVÁ]

Christy Bruterová (16) – Bruterová, kapitánka školního softballového týmu, byla první obětí a zřejmě přímým cílem. „Strčil jí do ramene,“ popisuje Amy Bruterová, matka oběti. „A několik dívek, které u toho byly, nám vyprávělo, že když se Christy otočila, řekl jí: ‚Ty jsi na seznamu už hodně dlouho.‘ Ona se zeptala: ‚Na jakém seznamu?‘ a pak ji střelil.“ Bruterová byla zasažena do břicha a podle doktorů „má ztracenou kliku, že žije“. Vyšetřování skutečně potvrdilo, že jméno Bruterové bylo uvedeno jako první vedle stovek dalších na dnes už neslavně známém „Hate listu“ v červeném sešitu s kroužkovou vazbou, který

byl zabaven u Nicka Levila doma jen pár hodin po útoku.

* * *

„Jsi nervózní?“

Zatáhla jsem za gumu, která se mi odlupovala z podrážky, a pokrčila jsem rameny. Proudilo mnou tolik emocí, až jsem měla pocit, že s křikem vyběhnu na ulici. Ale z nějakého důvodu jsem se zmožila jen na pokrčení rameny. Což, když nad tím teď přemýšlím, bylo dobře. Máma mě dnes ráno velmi důkladně sledovala. Jeden špatný pohyb a letěla by k Hielerovi a jako vždycky by hrozně přeháněla a pak bychom opět vedli náš Rozhovor.

Od května jsem s doktorem Hielerem takový Rozhovor vedla aspoň jednou do týdne. Pokaždé probíhal nějak takhle:

On se zeptá: „Jsi v bezpečí?“

„Nezabiju se, jestli se ptáte na tohle,“ odpovím.

„Ano,“ on na to.

„No, nezabiju se. Ona jenom vyšiluje.“

„Jen se o tebe boj,“ řekne a potom, bohudík, změním téma.

Jenže později dorazím domů, vlezu si do postele a začnu nad tím přemýšlet. Nad sebevraždou a tak. Jsem v bezpečí? Neměla jsem už někdy sebevražedné sklony, aniž bych o nich vůbec věděla? A pak strávím v tmavnoucím pokoji asi hodinu a přemýšlím, co se mi to ksakru stalo, že mám v sobě tolik nejistoty ohledně toho, kdo vlastně jsem. Protože „Kdo jste?“ má být nejjednodušší otázka na světě, ne? Akorát mně už hodně dlouho lehká nepřijde. Možná nikdy nebyla.

V mém světě, kde se rodiče nenáviděli a škola byla bitevní pole, být mnou občas stálo za prd. Nick byl mým únikem. Člověkem, který mi rozuměl. Dělal mi dobře být součástí „nás“ se stejnými myšlenkami, stejnými pocity, stejnými trápeními. Teď byla ale druhá polovina „nás“ pryč, a když ležím v šerém pokoji, dochází mi, že nemám potuchy, jak být zas jen sama sebou.

Přetočím se na bok, a abych nad tím už nemusela přemýšlet, zírám na tmavé siluety koní rozutečených po tapetě a přeju si, aby se dali do klusu a odvezli mě pryč, jako jsem si to představovala, když jsem byla malá. Když totiž nevíte, kdo jste, pekelně to bolí. A já s jistotou věděla, že bolest mě unavuje.

Máma natáhla ruku přes sedadlo a poplácala mě po koleni. „Když během dne zjistíš, že mě potřebuješ, stačí zavolat. Jo?“

Neodpověděla jsem. Knedlík v krku byl příliš velký. Přišlo mi neskutečné, že budu procházet stejnými chodbami se spolužáky, které jsem tak dobře znala, ale připadali mi jako úplní cizinci. Spolužáci jako Allen Moon, kterého jsem viděla, jak přímo na kameru prohlašuje: „Doufám, že za to Valerii zavřou na doživotí,“ a Carmen Chiarrová, kterou citovali v časopise: „Netuším, co na tom seznamu dělalo moje jméno. Nicka ani Valerii jsem předtím vůbec neznala.“

Dokázala bych pochopit, že neznala Nicka. Když se v prváku přistěhoval do Garvinu, byl to takový tichý huběňour s nehezským oblečením a špinavými vlasy. Ale se mnou Carmen chodila na základku. Když říkala, že mě nezná, jednoznačně lhala. A jelikož se celý druhák dost kamarádila s panem rozehrávačem Chrisem Summersem a ten Nicka nesnášel a využíval každou příležitost, aby mu ztrpčil život, a jelikož všichni Chrisovi kámoši

považovali trápení Nicka za něco k popukání, přišlo mi nanejšpodezřelé, že by neznala ani jeho. Budou tam dnes Allen a Carmen? Budou mě vyhlížet? Budou doufat, že se neukážu?

„A číslo na Hielera znáš,“ plácala mě máma zase po kolenu.

Přikývla jsem. „Znám.“

Zahnuly jsme do Oak Street. Tu cestu bych projela i ve spánku. Doprava na Oak Street. Vlevo na Foundling Avenue. Doleva po Starling. Vpravo na parkoviště. Garvinka přímo před námi. Nejde ji přehlédnout.

Jenže to ráno se mi zdála jiná. Už nikdy mi Garvinská střední neměla připadat na pohled vzrušující a nahánějící strach jako v prváku. Už nikdy jsem ji neměla ztotožňovat se zašmodrchanými milostnými románky, s euforií, smíchem, dobře odvedenou prací. S ničím, co se většině lidí vybaví, když si představí svou střední školu. To byla zkrátka další věc, o kterou mě – a nás všechny – Nick toho dne připravil. Nepřipravil nás jen o nevinost a dobrý pocit ze života. Nějak se mu podařilo okrást nás i o naše vzpomínky.

„Zmákneš to,“ řekla máma. Pootočila jsem hlavu a vykoukla z okénka. Uviděla jsem Delaney Petersovou, jak jde kolem fotbalového hřiště zavěšená do Sama Halla. Netušila jsem, že jsou spolu, a najednou jsem měla pocit, že jsem promeškala celý život, a ne jen léto. Kdyby věci zůstaly v normálu, strávila bych léto u jezera nebo v bowlingové herně nebo na benzínce nebo ve fast foodech, kde bych sbírala drby a dozvídala se o nových vztazích. Místo toho jsem byla zalezlá ve svém pokoji, vystrašená, s nevolností v břiše už při pomýšlení, že bych měla jít s mámou na nákup. „Podle Hielera to dnes zvládneš levou zadní.“

„Já vím,“ řekla jsem. Předklonila jsem se a žaludek se mi začal stahovat. Na fotbalové tribuně jako vždy vysedávala Stacey a Duce a taky Mason, David, Liz a Rebecca. Za normálních okolností bych tam seděla s nimi. A s Nickem. Porovnávali bychom si rozvrhy, brblali o třídních, vyprávěli si zážitky z nějaké divoké akce. Začaly se mi potit ruce. Stacey se zasmála něčemu, co řekl Duce, a já si víc než kdy jindy připadala jako někdo cizí.

Zatočily jsme na příjezdovou cestu a já si okamžitě všimla dvou policejních vozů zaparkovaných u školy. Musela jsem vydat nějaký zvuk nebo se nějak podívat, protože máma řekla: „Takhle to je teď běžné. Kvůli bezpečnosti. Protože... vždyť víš. Nechtějí, aby se to opakovalo. Je to i pro tvoje bezpečí, Valerie.“

Máma zajela na místo, kde se vystupovalo, a zastavila. Spustila ruce z volantu a podívala se na mě. Snažila jsem se ignorovat, že se jí cukají koutky a že si nepřítomně rýpe záděru na palci. Nabídla jsem jí nejistý úsměv.

„Sejdeme se zase tady za deset minut tři,“ řekla. „Budu na tebe čekat.“

„Budu v pohodě,“ odpověděla jsem tenkým hláskem. Vzala jsem za kliku. Zdálo se, že v rukou nemám dost síly, abych s ní hnula, ale nakonec se podvolila, což mě zklamalo, poněvadž to znamenalo, že musím vystoupit.

„Zítra si třeba dáš trošku rtěnky nebo tak,“ řekla za mnou máma, když jsem se soukala z auta. *Co to říká za divnou věc*, pomyslela jsem si, ale rty jsem stejně ze zvyku stiskla k sobě. Zabouchla jsem dveře a polovičatě mámě zamávala. Taky mi zamávala a očima mě zkoumala, dokud auto za ní nezatroubilo a ona se nerozjela.

Chvíli jsem stála přilepená k chodníku, nejistá, jestli dokážu vejít do budovy. Bolelo mě stehno a hučelo mi v hlavě. Ale všichni kolem vypadali úplně normálně. Prošla okolo mě dvojice družáků v nadšeném rozhovoru o výročním plesu. Jedna dívka se zachichotala, když ji její kluk štouchl prstem do boku. Na chodníku postávali profesoři a profesorky a pokřikovali na studenty, ať jdou tříd. Tak jsem si to pamatovala, když jsem tu byla naposled. Zvláštní.

Vyrazila jsem, ale hlas za mnou mě přikoval k zemi.

„Nene!“ Zdálo se mi, že někdo dálkovým ovladačem ztlumil svět. Ohlédla jsem se. Stáli tam Stacey a Duce, drželi se za ruce, Stacey měla pusku dokořán, Duce ji měl staženou do úhledného uzlíku. „Val?“ zeptala se Stacey, ne jako by nevěřila, že jsem to já, ale jako by nevěřila, že jsem tady.

„Čau,“ pozdravila jsem.

Okolo Stacey prošel David a objal mě. Bylo to těžkopádné objetí, po kterém mě zase hned pustil, zařadil se zpět mezi ostatní z party a oči zabořil do země před sebou.

„Nevěděla jsem, že se dneska vrátíš,“ řekla Stacey. Očima na malý moment cukla stranou, aby zjistila, jak se tváří Duce, a já hned uviděla, jak se začíná tvarovat do jeho napodobeniny. Úsměv se jí povyšně zkroutil, což na jejím obličejí vypadalo fakt divně.

Pokrčila jsem rameny. Se Stacey jsem se kamarádila v podstatě odjakživa. Nosily jsme stejnou velikost, líbily se nám stejné filmy, oblékaly jsme si stejné oblečení, říkaly jsme stejné lži. Každé léto přišlo období, kdy jsme byly skoro neoddělitelné.

Byl mezi námi ale jeden velký rozdíl. Stacey neměla nepřátele. Asi proto, že vždycky dělala, co lidem viděla na očích. Byla

dokonale tvarovatelná: řekli jste jí, kdo je, a ona se takovou prostě stala. Rozhodně nepatřila mezi oblíbence, ale nebyla ani lůzr jako já. Neustále se pohybovala někde na pomezí, mimo dosah radarů.

Po onom „incidentu“, jak tomu říkává táta, mě Stacey dvakrát navštívila. Jednou v nemocnici, když jsem ještě s nikým nemluvila. Jednou doma, když mě propustili, a tehdy jsem poslala Frankieho, aby jí pověděl, že spím. Znovu se mě kontaktovat nepokusila a já ji taky ne. Myslím, že jsem možná částečně měla pocit, že už si nezasloužím přátele. Že si Stacey zaslouží lepší kamarádku než mě.

Z určitého pohledu mi jí bylo líto. Skoro jsem jí to viděla ve tváři – touhu vrátit se tam, kde jsme byly před útokem, vinu z toho, že si ode mě drží odstup – ale taky jsem viděla, že si je moc dobře vědoma toho, jak teď kvůli našemu přátelství vypadá. Jestli jsem se já provinila láskou k Nickovi, hodlala se ona provinit láskou ke mně? Přátelit se se mnou by bylo velké a riskantní sousto – pro kohokoli z Garvinky se rovnalo společenské sebevraždě. A Stacey na takové nebezpečí rozhodně nebyla dost silná.

„Co noha, bolí?“ zeptala se.

„Občas,“ odpověděla jsem a sklopila jsem zrak. „Aspoň nemusím chodit na tělák. Ale asi se nikdy nedobelhám včas na hodinu.“

„Zašla jsi Nickovi na hrob?“ zajímal se Duce. Probodla jsem ho pohledem. Zíral na mě s pořádnou dávkou opovržení v očích. „Byla jsi vůbec někomu na hrobě?“

Stacey ho ždůchla loktem. „Nech ji bejt. Je první den zpátky,“ řekla, ale ne moc přesvědčivě.

„Jo, člověče,“ zamumlal David. „Jsem rád, že jsi v pohodě, Val. Koho máš na matiku?“

Duce je přerušil. „Cože? Může přece chodit. Jak to, že nebyla nikomu na hrobě? Jako kdybych já sepsal jména všech lidí, který chci, aby umřeli, šel bych pak aspoň navštívit jejich hroby.“

„Nechtěla jsem, aby někdo umřel,“ ohradila jsem se v podstatě šeptem. Duce na mě vrhl takový ten pohled se zdviženým obočím. „A byl to i tvůj nejlepší kámoš.“

Nastalo mezi námi ticho a já si začala všimnat přihlížejících lidí všude kolem. Akorát je nezajímal náš spor. Zajímal jsem je já, jako by si najednou uvědomili, kdo jsem. Míjeli mě pomalu ze všech stran, šeptali si, zírali na mě.

Stacey si to taky začala uvědomovat. Maličko se pohnula a podívala se za mě.

„Musím na hodinu,“ řekla. „Jsem ráda, že jsi zpátky, Val.“ To už procházela kolem mě a David, Mason i ostatní ji loudavě následovali.

Duce šel jako poslední těsně okolo mě a zašeptal: „Jo, fakt skvělý.“

Stála jsem na chodníku a připadala si uvězněná v tom zvláštním víru studentů, kteří proplouvali kolem mě, postrkovali mě dozadu a dopředu, ale ne a ne unést mě s proudem. Napadlo mě, jestli bych přesně na tomhle místě nemohla stát, dokud se za deset minut tři nevrátí máma.

Na rameno mi dopadla něčí ruka.

„Co kdybys šla se mnou?“ řekl mi do ucha něčí hlas. Otočila jsem se a stanula tváří v tvář výchovné poradkyni Tateové. Vzala

mě kolem ramen a vlekla s sebou tak, že jsme směle kráčely vlnami studentů okolo nás a nechávaly za sebou jejich šepot.

„Ráda tě tu dnes vidím,“ poznamenala. „Určitě z toho máš trochu obavy, vid?“

„Trochu,“ připustila jsem, ale víc jsem říct nemohla, protože mě hnala tak rychle, že jsem se sotva soustředila na chůzi. Vrazilily jsme do vestibulu dřív, než se mi v těle stačila nahromadit panika, a tak jsem si přišla trochu podvedená. Kdyby se mi chtělo, měla bych mít právo aspoň vyšilovat z toho, že znovu vcházím do školy.

Ve vstupní hale se to lidmi jen hemžilo. U dveří stál policista a ručním detektorem přejížděl studentům po batozích a bundách. Tateová na něj zamávala a vedla mě bez zastavení dál.

Chodby se zdály trochu prořídle, jako by hodně žáků chybělo. Ale jinak jsem nevnímala žádnou změnu. Studenti se vybavovali, pištěli, šoupali botami po lesklých dlaždičkách, od stěn znělo ozvěnou *prásk! prásk! prásk!* od zabouchávaných skříněk z míst, kam jsem chodbami nedohlédla.

Cílevědomě jsme s paní Tateovou prošly halou a zahrnuly za roh do Kantýny. Tentokrát mě panika zachvátila tak rychle, že mi stáhla hrdlo dřív, než mě Tateové do té velké místnosti do vlekla. Musela můj strach vycítit, protože mi ramena stiskla pevněji a přidala do kroku.

Kantýna – kdysi místo ranního setkávání, kde se běžně mačkala hlava na hlavě – byla kromě shluků opuštěných stolů a židlí prázdná. Na opačnou stranu, do míst, kde Christy Bruterová upadla na zem, někdo umístil nástěnku. Nahoře byl vyskládaný nápis NEZAPOMENEME z písmen vystříhaných z barevné čtvrtky

a zbytek pokrývaly vzkazy, přání, stužky, fotky, transparenty, květiny. Dvě holky – z dálky jsem je nepoznávala – na nástěnku připínaly vzkaz a fotografii.

„Ranní shromažďování v Kantýně bychom bývali zakázali, kdyby to bylo potřeba,“ řekla Tateová, jako by věděla, na co myslím. „Jen z bezpečnostních důvodů. Ale vypadá to, že už tu stejně nikdo nechce trávit čas. Teď se tu jenom obědvá.“

Šly jsme přímo prostředkem Kantýny. Snažila jsem se ignorovat svou představivost, která mi podrážděla nohy v lepkavé krvi na podlaze. Pokoušela jsem se soustředit na zvuk bot paní Tateové, které klapaly po dlaždičkách, a vybatvit si všechny ty věci o dýchání a soustředění, které mě tak dlouho učil doktor Hieler. V tu chvíli jsem si nedokázala vzpomenout na jednu jedinou.

Prošly jsme dveřmi na druhém konci Kantýny směrem k pracovním vedení. To byl vlastně předeck budovy. Bylo tu ještě víc policistů, kteří prohledávali batohy a detektorem kovů přejížděli studentům po oblečení.

„Obávám se, že nás tahle bezpečnostní opatření budou každé ráno pěkně zpomalovat,“ povzdechla si Tateová. „Ale budeme se tak samozřejmě všichni cítit bezpečněji.“

Odvlekla mě kolem strážníků až do kanceláří vedení školy. Sekretářky se zdvořilým úsměvem zvedly oči, ale neřekly ani slovo. Já měla tvář dál skloněnou k zemi a následovala jsem poradkyni do její pracovny. Doufala jsem, že si mě tam nechá dlouho.

Pracovna paní Tateové byla opakem té Hielerovy. Zatímco doktorova byla vycištěná a lemovaly ji dlouhatánské řady příruček, u výchovné poradkyně byl chaos a změť lejšter a vzdělávacích pomůček, jako by to byla z části poradna, z části kumbál.

Knihy byly vyskládané do komínků snad na každém plochem povrchu a všude okolo byly fotky jejich dětí a psů.

Většina žáků si k Tateové chodila postěžovat na profesory nebo prolistovat katalog vysokých škol a to bylo asi tak všechno. Jestli Tateová chodila na vysokou s přáním, že bude dávat rady jednomu ustaranému teenagerovi za druhým, byla asi pěkně zklamaná. Pokud teda existuje něco jako zklamání z toho, že v životě nemáte dost ustaraných lidí.

Pokynula mi, ať si sednu na židli s nalomeným plastovým sedátkem, sama se protáhla kolem malé kartotéky a posadila se na židli za stolem, odkud za štosy papírů a samolepicích lístků vypadala maličká. Naklonila se přes nepořádek a ruce si složila přímo na starém obalu z fast foodu.

„Dnes ráno jsem tě vyhlížela,“ řekla. „Jsem ráda, že ses vrátila do školy. Máš kuráž.“

„Dávám tomu šanci,“ zamumlala jsem a nepřítomně si přeje-la po stehně. „Nemůžu slíbit, že zůstanu.“ *Zbývá osmdesát tři dny*, zopakovala jsem si v duchu.

„Doufám, že jo. Jsi dobrá studentka,“ řekla. „Á!“ pronesla se zdviženým prstem. Sklonila se na stranu a vysunula šuplík z kartotéky vedle stolu. Tím pohybem rozkymácela rámeček s fotkou černobílé kočky se zdviženou tlapkou a já si představila, jak tu fotku musí několikrát denně narovnávat, vždycky když spadne. Vyndala hnědou složku a otevřela ji před sebou na stole, zatímco zásuvku s pořadačem nechala pootevřenou. „To mi připomnělo vysoké školy. Ano. Zvažovala jsi...“ prolis-tovala se pár stránkami, „...Kansaskou státní univerzitu, jestli si dobře vzpomínám.“ Listovala dál, potom po jedné stránce

přejela prstem a prohlásila: „Jo. Tady to máme. Kansaská státní a Severozápadní missourská státní.“ Zavřela složku a usmála se. „Zrovna minulý týden jsem od obou dostala studijní požadavky. Je trošičku pozdě s tím procesem teprve začínat, ale neměl by to být problém. Budeš si muset vyřešit pár věcí, co se týče výpisu studijních výsledků, ale... vážně... z ničeho tě neobvinili... vždyť víš, jak to myslím.“

Přikývla jsem. Věděla jsem, jak to myslí. Ale ani to podle mě nemuselo být na výpisu mých výsledků, protože mě stejně nenapadal nikdo, kdo by o mně v téhle zemi ještě neslyšel. Já a svět jsme byly něco jako nejlepší kámoši. Nebo možná největší nepřátelé. „Rozmyslela jsem si to,“ řekla jsem.

„Aha. Půjdeš na jinou školu? To by neměl být problém. S tvými známkami...“

„Ne, já vůbec nepůjdu na vysokou.“

Tateová se nahnula, ruku zase položila na ten obal. Zamračila se na mě. „Nepůjdeš?“

„Přesně. Už nechci.“

„Poslyš, Valerie. Já vím, že si vyčítáš, co se stalo. Víím, že si myslíš, že jsi jako on. Ale nejsi,“ naléhala tiše.

Trochu jsem se narovnala a pokusila se sebejistě usmát. Do téhle konverzace jsem se zrovna dneska rozhodně nechtěla pouštět. „To nemusíte říkat, paní Tateová,“ řekla jsem. Sáhla jsem si na zadní kapsu, kde jsem měla fotku sebe a Nicka u Blue Lake, jen abych se ujistila. „Nic mi není.“

Tateová zvedla ruku a zpříma mi pohlédla do očí. „S Nickem jsem většinu dní trávil víc času než s mým vlastním synem,“ řekla. „Pořád po něčem pátral. Pořád byl našťvaný. Patřil mezi ty,

kdo se perou s životem. Hrozně ho požírala nenávist. V podstatě ho ovládala.“

Ne, chtělo se mi na ni křičet. Ne, takovej nebyl. Bylo v něm dobro. Viděla jsem to.

Vybavila se mi vzpomínka na noc, kdy se Nick nečekaně ukázal u mě doma, zrovna když máma s tátou po večeri roztáčeli svůj obvyklý kolotoč držkování. Cítila jsem, jak se to blíží: máma s třískotem rvala talíře do myčky, něco si pro sebe mumlala a táta rázoval mezi obývánkem a kuchyní, pozoroval mámu a kroutil hlavou. Napětí rostlo a mě začínal přepadat ten pocit únavy, který jsem poslední dobou často zažívala, a přála jsem si zalézt do postele a probudit se v jiném domě, v jiném životě. Frankie už zmizel do svého pokoje a mě napadlo, jestli tu únavu cítí taky.

Stoupala jsem po schodech k sobě, když někdo zazvonil. Oknem vedle dveří jsem uviděla Nicka, jak přešlapuje z jedné nohy na druhou.

„Já otevřu!“ zahalekala jsem na rodiče a seběhla po schodech zase dolů, ale oni už se začali hádat, takže si ničeho nevšimli.

„Čau,“ pozdravila jsem a vyšla na verandu. „Co ty tady?“

„Čau,“ odpověděl. V ruce měl céděčko. „Tohle jsem ti přinesl,“ řekl. „Vypálil jsem ti ho dneska odpoledne. Jsou na něm všechny písničky, při kterých si na tebe vzpomenu.“

„To je moc milý,“ řekla jsem. Přčetla jsem si zadní stranu obalu, kam pečlivě vypsál všechny písničky a jejich autory. „Krásný.“

Z druhé strany dveří jsme zaslechli blížící se tátův hlas. „Víš co, tak já možná vůbec nebudu chodit domů, Jenny, to je skvělejší nápad,“ zavrčel. Nick se na dveře podíval a přísahám, že mu

do tváře pronikly rozpaky. A ještě něco. Možná lítost? Strach? Možná stejná únava, jako jsem cítila já?

„Chceš na chvíli vypadnout?“ zeptal se a strčil si ruce do kapes. „Nezní to tam moc dobře. Můžem se projít.“

Přikývla jsem, pootevřela dveře a škvírou položila céděčko na stůl v předsíni. Nick mě vzal za ruku a vedl mě za dům na pole. Našli jsme mýtinu, natáhli se do trávy, dívali se na hvězdy a povídali si o... něčem, o všem.

„Víš, proč si tak rozumíme, Val?“ zeptal se po chvíli. „Protože máme úplně stejný uvažování. Jako bysme měli ten samej mozek. Je to bezvadný.“

Protáhla jsem se a obtočila svou nohu kolem jeho. „Naprosťo,“ souhlasila jsem. „Nasrat na naše rodiče a jejich debilní hádky. Srát na všechny. Koho vůbec zajímaj?“

„Mě ne,“ přitakal. Poškrábal se na rameni. „Dlouho jsem si myslel, že mě nikdy nikdo nepochopí, ale ty mě fakt chápeš.“

„No jasně že jo.“ Pootočila jsem hlavu a políbila ho na ramię. „A ty mě taky. Je to skoro děsivý, jak moc jsme si podobný.“

„Děsivý v dobrým slova smyslu.“

„Jo, v dobrým.“

Otočil se tváří ke mně a podepřel se loktem. „Je dobře, že máme jeden druhýho,“ řekl. „Tím pádem má člověk někoho, na koho se může spolehnout, i když ho nesnáší celý svět. Jsme dva proti celému světu. Jen my dva.“

Moje myšlenky se tehdy hodně točily kolem mámy a táty a jejich ustavičných hádek, takže jsem myslela, že mluvíme o nich. Nick přesně věděl, čím si procházím – svému nevlastnímu tátovi Charlesovi říkal „otcím z meníčka“ a o proměnlivém

milostném životě své mámy mluvil, jako by to byl jeden velký vtip. Neměla jsem tušení, že mohl myslet nás proti... všem. „Jo. Jen my dva,“ odpověděla jsem. „Jen my dva.“

V pracovně paní Tateové jsem se zahleděla na koberec. Už zase jsem měla pocit, že jsem Nicka vůbec neznala. Že všechny ty řeči o spříznění duší byly jen přibližlé kydy. Že co se týče chápání lidí, zasloužila bych pětku.

V krku mě tlačil knedlík. Jak moc jsem byla shovívavá? Školní vyvrhel pláče nad vzpomínkou na svého kluka, vraha. I já sama se budu nesnášet. Polkla jsem a zatlačila knedlík dolů.

Tateová si poposedla dozadu, ale pokračovala. „Valerie, tys měla budoucnost. Vybírala sis vysokou školu. Dostávala jsi dobré známky. Nick budoucnost nikdy neměl. Nickova budoucnost byla... tohle.“

Stekla mi slza. Polykala jsem a polykala, ale nepomáhalo to. Co mohla vědět o Nickově budoucnosti? Budoucnost nemůžete předvídat. Bože, kdybych dokázala předpovědět to, co se stalo, zabránila bych tomu. Zahnila bych to. Ale to jsem neudělala. Nemohla jsem. Ale měla jsem. A to mě ničí. Měla jsem. A teď z mojí budoucnosti vypadla vysoká škola. Moje budoucnost je v tom, že mě celý svět zná jako Dívku, která všechny nenávidí. Tak mě nazvali v novinách – Dívka, která všechny nenávidí.

Chtěla jsem to všechno Tateové říct. Jenže to všechno bylo tak zamotané, a když jsem nad tím přemýšlela, tepalo mi v noze a bolelo mě u srdce. Vstala jsem a navlékla si batoh na ramena. Hřbetem ruky jsem si otřela tváře. „Už bych měla jít na hodinu,“ řekla jsem. „Nechci mít první den pozdní příchod. Promyslím to. Tu vysokou školu. Ale jak jsem řekla, nemůžu nic slíbit, víte?“

Tateová si povzddechla a vstala. Zastrčila šuplík, ale nikam dál kolem kartotéky nešla.

„Valerie,“ začala, ale pak se zarazila, jako by to přehodnocovala. „Zkus se tu dnes cítit dobře, ano? Jsem ráda, že jsi zpět. A ty studijní požadavky pro tebe schovám.“

Vyrazila jsem ke dveřím. Ale než jsem sáhla na kliku, otočila jsem se.

„Paní Tateová? Změnilo se toho hodně?“ zeptala jsem se. „Jsou tu teď lidi jiný?“ Nevěděla jsem, jakou odpověď bych od ní chtěla slyšet. Ano, všichni se ponaučili a teď jsme jedna velká, šťastná rodina, přesně jak o nás píšou v novinách. Nebo ne, žádná šikana tu nebyla – všechno to bylo v tvé hlavě, přesně jak říkali. Nick byl blázen a tys mu naletěla, nic víc v tom nebylo. Byla jsi naštvaná bezdůvodně. Hodně naštvaná, ale všechno to bylo jen v tvé představivosti.

Paní Tateová se kousla do spodního rtu a nejspíš nad tou otázkou vážně zapřemýšlela. „Lidi jsou lidi,“ řekla nakonec, obrátila dlaně vzhůru a bezradně, smutně pokrčila rameny.

Myslím, že to byla ta poslední odpověď, kterou jsem chtěla slyšet.

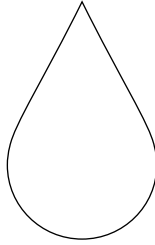
2. KVĚTNA 2008

7:10 hod.

„Mohla by tě začarovat, Christy...“

Většinu dní mi přišlo úplně na hlavu, že Frankieho vozí do školy máma, protože nesnese jízdu autobusem, zatímco já se vozím autobusem, protože nesnesu trýznivou jízdu autem s mámou. Ale jindy jsem měla sto chutí odhodlat se a máminu ranní kritiku překonat, protože autobus stál za starou belu.

Obvykle jsem si zalezla na sedadlo někde uprostřed, schouli-la se do tvaru písmene C, koleny se zapřela o místo před sebou, poslouchala jsem empétrojku a vypařila jsem se.

Poslední dobou mi ale byla fakt protivná Christy Bruterová. Úplná novinka to teda nebyla, poněvadž jsem ji nikdy nemohla vystát. Nikdy.

Christy patřila mezi ty holky, které byly oblíbené, protože většina lidí se s nimi bála nekamarádit. Byla velká a rozložitá, nepřátelsky jí vyčnívalo panděro a měla obří stehna a dokázala